

Mangel paa en bedre. Naar man saaledes finder, at det er misligt at fordele Skatterne mellem Kjøbstad og Land efter Folkemængden, eller man finder det lidet ønskeligt at bibeholde Hartkornet under en eensartet Form til fremtidig Beskatning, saa trøster man sig i Almindelighed med, at der gives en anden og bedre Skattnorm; imidlertid synes det ikke, som man i Almindelighed er tilbøjelig til at søge denne bedre Skattnorm i de nu bestaaende Afgifter her i Landet; thi det forekommer mig, at under de forskjellige Discussioner om finansielle Anliggender, som her have fundet Sted, har man i Grunden fundet alle vore nu bestaaende Afgiftsmaader for at være uhensigtsmæssige, ligesaa Hartkornbeskatningen til Beskatningen efter Folkemængden. Jeg troer, ogsaa forsaa vidt, at man kan have Ret i, at enhver især lider af sine Ulemper, men, mine Herrer! jeg troer, at det gælder om enhver Skat. Enhver Skat har sine Ulemper, men de fleste Skatter have ogsaa enkeltviis deres Fordelkommenheder, og man skal derfor være temmelig vaersom med at opgive de allerede bestaaende Skatter, naar de Ulemper, som ere forbundne med dem, ikke ere aldeles overvejende mod de Fordele, de frembyde. Den Skattnorm, man sædvanligviis har henvist til, naar man var utilfreds med de Skatter, man havde, eller ikke fandt dem skikede til at opnaae Diemedet, det var en Formues- og Indkomstskat. Jeg er ikke imod en Formues- og Indkomstskat, jeg har givet det Tilfagn, at jeg, naar jeg bliver paa den Post, jeg for Diebliffet beklæder, vil bringe en Formues- og Indkomstskat frem, ja, jeg gaaer endnu videre, jeg skal for mit Bedkommende holde paa den, bringe den frem og gjøre mit Bedste, uagtet den meget store Modstand, som jeg venter, den vil finde, naar først Forslaget kommer frem (Hør!); men, mine Herrer! naar jeg udtaler mig saa bestemt om en Formues- og Indkomstskat, saa gjør jeg det ikke, fordi jeg sætter den ubetinget over de andre Skatter, man her har fordømt, ligesom jeg heller ikke mener, at den er særdeles skikket til at afløse mange af de bestaaende Skatter; men Grunden, hvorfor jeg udtaler mig saaledes, er, fordi jeg antager, at den vil være nødvendig. Jeg be-

tragter den som et nødvendigt Onde ved Siden af den største Deel af de bestaaende Skatter, og jeg antager, at Tiden vil vise, at det vil blive forholdsviis et ringe Antal af de bestaaende Skattnormer, som man, naar det kommer til Stykket, vil finde det hensigtsmæssigt at lade afløse af en Formues- og Indkomstskat. Jeg skulde ikke have udtalt mig saaledes om dette Slags Skat, som jeg ved flere Leiligheder har gjort, naar jeg ikke havde den Overbeviisning, at den vilde være nødvendig ved Siden af den største Deel af de bestaaende Skattnormer. Vor Fremtid, hvorledes man nu end vil opfatte den, tyder hen paa, at man maa være beredt, ikke blot paa, at Skatteborgerne i Almindelighed skulle komme til at yde høiere Bidrag, end det i de sidste Aar før Krigen har været Tilfældet, men man maa tillige være beredt paa, at der kan indtræde politiske Forhold, under hvilke det af høiere Grunde kan blive nødvendigt, at lade i og for sig meget hensigtsmæssige Skatter afløse af en Formues- og en Indkomstskat, ikke fordi Formues- og Indkomstskatten er bedre, men fordi der, som sagt, er høiere politiske Grunde, som kunde tale derfor. Disse Hensyn, deels, at Statsborgerne ville komme til at bære høiere Byrder end før Krigen, deels, at høiere politiske Grunde kunne komme til at tale for at afløse enkelte Afgifter, det gjør, at jeg henpeger til en Formues- og Indkomstskat, som jeg ved enhver Leilighed har gjort, men det gjør det ogsaa til Pligt for mig, mine Herrer! at jeg i rette Tid maa advare imod, ikke for let at opgive de bestaaende Skattnormer. Der kunde ellers komme den Tid, da vi skulde fortryde at have opgivet dem. Nu kan man vel derimod indvende mig: vi ville heller ikke opgive Hartkornbeskatningen, paa ingen Maade, vi ville blot inddrage de forskjellige Skatter, som have hvilet paa Hartkornet, uden at sige Noget for Fremtiden om Hartkornet, idet vi senere forbeholde os at handle saaledes, som Omstændighederne maatte tilfuge (Ja!). Saaledes synes Sagen simplest at frembyde sig for dem, hvis tidligere Livsstilling ikke har medført, at de have faaet et nøiere Kjendskab til Skatteforholdene. Det er ikke, fordi jeg selv i saa Hen-